

Pompiliu CREȚU

S-a născut la data de 15 iulie 1939, în localitatea Trăisteni (acum Valea Doftanei), județul Prahova, din părinții Stelian și Eugenia Crețu.

Clasele primare le-a făcut în Poiana Țapului, județul Prahova și a absolvit în anul 1953; A absolvit Liceul Teoretic Sinaia în anul 1958; A absolvit Facultatea de Medicină Veterinară din București în anul 1964; Studii postuniversitare: ASE București și Facultatea de Medicină Veterinară București.

Titluri carieră profesională

Medic primar veterinar; Cercetător științific gradul II; Membru în Comisia Națională de Cercetare Științifică. Inginer șef cu protecția animală - Trustul IAS Vrancea; Director Fabrica de Producerea Nutrețurilor Combinate, Focșani județul Vrancea; Director Stațiunea de Cercetare pentru Creșterea Suinelor, Focșani, județul Vrancea; Director cu Producția animală și industria alimentară la Direcția Agricolă Focșani, județul Vrancea; Director SC AGROCOM HOLDING Focșani, județul Vrancea. Este membru al Ligii Scriitorilor Vrânceni din anul 2018.

Volume personale apărute

Nostalgii în toamna vieții, Editura Sfântul Nicolae, Brăila, 2013; *Nostalgii în toamnă vieții – remember*, Editura Sfântul Nicolae, Brăila 2015; *Încercări târzii*, Editura Salonul Literar, 2018; *Parfum de toamnă*, Editura Salonul Literar, 2019; *Lumini prin anotimpuri*, Editura Salonul Literar, 2020; *Visând printre rondeluri și sonete*, Editura Salonul Literar, 2020; *Destine și umbre*, Editura Armonii Culturale, 2021.

Publicații în volume colective

Antologii - Medici veterinari slujitori ai muzelor, Editura Eurostampa, Timișoara, 2016; Clubul Medicilor veterinari „Valeriu Pinteau”, Editura Eurostampa, Timișoara, 2015; Vrancea literară - Antologia scriitorilor vrânceni, Editura Salonul Literar, 2017; Vrancea literară - Antologia scriitorilor vrânceni, Editura Salonul Literar, 2018;

Quantum satis - Liga Scriitorilor Români, Editura Armonii Culturale; Liga Scriitorilor Români, Filiala Vrancea, Editura Armonii Culturale, 2019.

Distincții primite

Premiul Special al juriului - Secțiunea „Poezie”, la Festivalul Internațional de Creație, Vrancea Literară, 2019; Omul anului 2018, Domeniul „Poezie”, al Fundației Culturale Miorița, Ligii Scriitorilor vrânceni și al Revistei și Editurii Salonul Literar, 2019; Diplomă pentru volumul de versuri „Parfum de toamnă” al Ligii Scriitorilor vrânceni, 2019; Diplomă pentru volumul de versuri „Lumini prin anotimpuri”, sub egida Editurii Salonul Literar Vrancea, 2020; Diplomă Revista „Mugur și floare” pentru poezia „Speranță”.

Aprecieri critice

„La fel ca în poezia clasică din volumele anterioare, simbolul ca expresie a unor corespondențe profunde cu trăirile autorului este prezent din plin în sonetele și rondelurile autorului. *Timpul, dar și cele patru anotimpuri*, sunt motive de „broderie” scriitoricească în mai multe sonete și rondeluri ale domnului Pompiliu Crețu”.

(**Radu Borcea**, prozator, *prefață la volumul „Visând printre rondeluri și sonete”*)

„Pe acest poet înzestrat cu har l-am asemuit cu o văpaie ce aprinde răsărituri și speranțe în inimi încercate de viață... În tot ce a pus la dispoziția semenilor sunt semnele unei infinite iubiri...”

(Prof. dr. **Alexandru Stupariu-Șirianu**)

Creația sa îl certifică și îl confirmă ca pe un poet autentic, consecvent stilului elegant-clasic într-un peisaj literar uneori tumultuos prin tendințele modei și alteori confuz. „Existență și existențialism într-un periplu liric cu arhitecturi metaforice originale îl așează cu respect și evaluări mai mult decât apreciative în arealul cultural vrâncean și nu numai”.

(Dr. **Mircea Horia-Rusu**, *Președinte al Clubului Medicilor Veterinari, Timișoara*)

„Tot cuprinsul cărții este străbătut de expresivitate, de interpretare și asociere prin interpretare... Poeziile prin conținut, mesaj și formă sunt demne de antologare, demne de paginile Istoriei literaturii...”.

(**Mariana Vicky Vârtosu**, *Președinta LSR, Filiala Vrancea, prefață la volumul „Parfum de suflet”*)

„(...) doctorul Pompiliu Crețu ne demonstrează o dată în plus, că rostirea biblică „la început a fost cuvântul”... nu este decât concluzia experienței umane de a rosti gânduri spre a bucura sufletele semenilor săi, iar în lumea autorilor de poezie, doctorii par să se bucure de-o experiență și o de o prezență specială”.

(**Gheorghe-Andrei Neagu**, *prefață la volumul „Încercări târzii”, 2018*)

„(...) în poeziile colegului nostru, sentimentele, trăirile trezesc emoții cititorului și spun multe și din spiritul poetului. Prin tonul sfios și gingaș, prin limbajul artistic

folosit, exprimă o atitudine contemplativă – admirativă, o stare lirică menită să impresioneze cititorul”.

(Prof. **St. D. Marica**, prefață la volumul „Nostalgii în toamna vieții”)

„(...) se poate scrie bine la orice vârstă, dar condiționat: autorul să aibă harul necesar emoționării cititorului și să stăpânească limba în care se adresează cititorilor. Iar autorul acestei cărți, medicul veterinar Pompiliu Crețu îndeplinește aceste criterii”.

(**Radu Borcea**, prozator, „Considerații” la volumul „Parfum de toamnă”)

„Prezentul volum vine să confirme anvergura poetică a autorului, forța sa (justificat expansionistă) pe tărâmul literar... E nevoie de cel puțin cincizeci de toamne, pentru a putea sesiza parfumul toamnei din suflet, din oase, din carne, din sânge, acest iz nostalgic întâlnit în volumul „Parfum de toamnă”.

(**Ion Apostu**, poet)

Citind volumul „Destine și umbre” semnat de doctorul Pompiliu Crețu, veți fi urmăriți de o emoție dublă pentru că nu vă veți întâlni doar cu frumusețea și puterea lirică a clasicismului, ci și cu destinul omului în poezie, al poeziei în om. Dincolo de măreția „toamnelor” așezate în inimă și-n sertarul cu cifre, dincolo de epoci, trăiri, de lumea profesională din care provine (medic veterinar, cu funcție de răspundere, el însuși coordonator de destine) există harul...

Cum poți surprinde umbra mișcătoare, Sufletul toamnei, Durerea anotimpului, cum poți păstra prelung Pacea din patimi, cum poți reda vuietul infinitului prin cuvânt, cum poți auzi când Vorbește pământul ? Așa cum cerul se unește cu pământul în om, ploaie, tăcere, în rod și floare, vocația, generozitatea împărtășirii, ținuta impecabilă a limbajului artistic, se va uni cu destinul unui om în poezie - poezia unei vieți.

(**Corina PENDUS** – poetă)

Pentru Poetul Pompiliu Crețu, scrisul este un mod de a exista, de a reflecta la prefacerile în bine și schimbările în rău petrecute în timpul vieții sale. În camera sufletului său sunt multe amintiri care-i produc și nostalgii, dar și tristeți. Camera aceea este universul în care poetul și-a petrecut aproape 82 de ani de viață, un univers regăsit din abundență în poezia sa și de unde omul de creație nu poate fi izgonit sau redus la tăcere. Atunci când s-a încercat acest lucru, „gloanțele” au ricoșat din el. Amintirile nu se sting niciodată, ci întrețin arderea trăirilor. Autorul Destinelor și Umbrelor este la al 8-lea volum de poezie, mai toate scrise la o vârstă longevivă. Putem spune că și-a înveșnicit numele pe aceste cărți.

(**Radu Borcea**, prozator)

Volumul de versuri „Parfum de toamnă” semnat de poetul focșănean Pompiliu Crețu apărut la Editura Salonul Literar, este un volum complet ce cuprinde: meditații lirice, pasteluri, rondeluri, sonete și fabule. Pentru început voi face o incursiune în limbajul poetic care este un limbaj ornat, unde poezia se prezintă ca o încadrare a emoției în acest limbaj. Poetul are un mod propriu de exprimare împodobind cuvântulcu imagini capabile să creeze acea emoție care detașează cititorul de cotidianul obișnuit... (**Constanța Cornilă**, poetă)

Cu multă plăcere am citit și publicat în revista Bogdania, din creațiile lirice ale poetului Pompiliu Crețu. După o carieră strălucită, de medic veterinar, după ieșirea la pensie a început, deși scria poezii din școală, să publice multe și inedite volume de poezie autentică. De la început domnia sa ne-a convins că este un bun cunoscător al creației lui Dumnezeu, a omului-ființă superioară, spirituală și dornică de iubire și Absolut. Poetul Pompiliu Crețu, dincolo de cuvinte, ne prezintă o lume în care armonia, lumina, zâmbetul naturii, în mod special al toamnei, ne dăruiește un parfum ales, o stare de confort sufletesc aparte, minunată. Reușește din plin să îndeplinească trăirile și simțămintele sale cu strălucirea și atmosfera măreață a toamnelor, a vieții. Cum Viața este un miracol era de așteptat ca dânsul să trăiască intens, cum numai poezii știu s-o facă, florii oferite de toate anotimpurile și în mod deosebit scânteii din aurul toamnei și flori ale gândului din celelalte anotimpuri. Tematica abordată este interesantă și atotcuprinzătoare: dragostea firească față de Dumnezeu, semenii, țară, natură, față de părinți, respectul deosebit față de Creație și creatori. Cu certitudine mesajul poetic și uman este în concordanță cu armonia întregului Univers. Cărțile scrise, florile inimii sale vor rămâne proaspete pe pagina timpului și din ele se vor revărsa raze de lumină mântuitoare.

(Ionel MARIN, Redactor șef revista de cultură Bogdania)

Întreaga poezie a lui Pompiliu Crețu este, în fapt, o mare confesiune, în care întoarce gândul, dar și privirile spre trecut, sub umbrela unui puternic sentiment de melancolie, la care eul liric nu caută și nici nu-l interesează o soluție anume, totul îndreptându-se spre un lirism profund, care-deși nu ne-am aștepta-creează o stare de confort sentimental. Acest volum, „Lumini prin anotimpuri”, este summumul creației de până acum a autorului.

(Culiță Ioan Ușurelu)

Cu un traseu profesional demn de admirație, Pompiliu Crețu fiind cercetător de gradul II, el se dedică poeziei, cu care cochetează încă din tinerețe, dar pe care o face acum, la anii senioratului, o motivație pentru viață, îngemănând în ea tot ceea ce ar putea produce emoție, cu o stăruință și o vivacitate lăudabilă. DESTINE ȘI UMBRE, al optulea titlu propriu de carte, exprimă într-o manieră proprie, conjunctă iubirii și disjunctă nonvalorii, datele unei poezii veritabile, cu deschidere clasică, versul cu rimă fiind marele atu pe care poetul îl conștientizează. De menționat în structura fiecărei poezii a prezentului volum este simplitatea cu care se scrie, condescendența frazelor, aflarea căilor metrice și prozodice către o rimă lejeră, fără sforțări inutile, care curge precum apele sărate ale lacrimii, alinând durerea.

Destinul și umbra merg mână în mână prin acest romanțios șir de prelegeri, pe care le rostește public de la tribuna muzei, întru bucuria inteligentului său public, care îl percepe, îl simte, îl trăiește și, de ce nu, îi dăruiește aplauze în petale de flori, căzute peste frunzele neobosite ale toamnelor poetului.

Anotimpurile poetului se succed într-o logică peremptorie, evidența toamnei ca anotimp favorit fiind recognoscibilă. Cel mai probabil, datorită faptului că aici, în toamna poeziei, bogăția culorilor este infinită, abundența roadelor este nesfârșită, dar, mai ales că, prin extrapolare, toamna reprezintă evul maturității, al împlinirii, când retrospectiva asupra întregii vieți capătă în sfârșit concretețe.

(Gheorghe A. Stroia, membru ARA)

Extrase din operă

Poetul

Ca mine sunt toți oamenii-n cetate
același port ca mine-l au, aceeași față
vorbesc întruna despre moarte, despre viață
și nu visează decât aur și palate.

Și în cetate oamenii-s ca mine
dar nu mi-aș da comoara mea pe-a lor,
oricât le este chipul de strălucitor
oricâtă avere au strâns în tolbe pline.

Comoara mea e-n vârful de peniță
Și-n imagini ce le prind din zbor
n-am ce căta la-naltul lor sobor
cu fruntea mea pătrunsă de arșiță.

Nebun mă cred că nu văd cum văd ei
un nor e pentru mine un palat
și nu mă satur de prea mult cântat
de plâns nebun, de râs fără temei.

Și în cetate oamenii-s ca mine
același port ca mine-l au, aceeași față
vorbesc întruna despre moarte, despre viață,
dar nu e totuși, nimeni ca mine.

Destine și umbre

E vremea umbrelor care coboară
din înălțimi abrupte sau mesteceni
și când neliniști se desprind din cetini
în prag de dimineți sau către seară.

Amurguri întind umbrele pe vale
și-aduc pe lângă noi singurătatea,
lumini se ofilesc căzând în noaptea
când demonii ascunși ne stau în cale.

Să nu visăm în liniștea ce geme
de dorul celor care și-au ars umbra,
în hora-ntinsă, acolo unde sâmbra
s-a însoțit cu valuri de blesteme,

Care-au căzut pe sufletele triste,
atuncea când satiri din a lor gură
au aruncat cu pară și cu ură
mici monștri cu valențe anarhiste...

Sirene disperate care cântă
se vor schimba în flăcări ce dansează
cu vieți ce în derivă navighează
și-n valuri cenușii destine-nfruntă.

Destine triste-n atmosferă sumbră,
când florile au umbre pe petale
și respectând cadențe ancestrale
în viață ne mai ținem de o umbră...

Răstimpul veșniciei

Iar dacă timpul ar învăța drumul
întoarcerii din neant spre începuturi,
aș reveni și eu din infinituri
să-ți regăsesc cu drag, suav, parfumul.

Și-n nopțile cu stele albe-n lacrimi
ce cad pe fața cerului albastru,
vom fi frumoșii timpului terestru
care dau frâu la mângâieri și patimi.

Prin somnul din răstimpul veșniciei
cu brațe albe îmi vei prinde fața,
pe ridul vremii se va opri viața
sau ne vom duce-n pragul nebuniei?!...

Dar dacă timpul își urmează cursul
netulburat mereu spre înainte,
din ce-am dorit rămân numai cuvinte
țesute-n suflet să încânte versul...

În dimineți când raza scaldă trupul
trudit de frământările nocturne,
vom reflecta la zilele postume
când pentru noi... nu va mai curge timpul...

Călătorie

Vin din neanturi fără începuturi
dintr-un hazard al spațiului ceresc,
am coborât pe aripe de fluturi
în scurt periplu-n templul omenesc.

Pășesc pe curcubeu, câte-o culoare,
și sar în puful norilor zglobii,
mă scald în strălucirile de soare
și mă-ncălzesc la raze aurii.

M-alint cu adierile din boare
ce răcoresc fruntea cu gând senin
și bucur trupul cu parfum de floare,
de tei, aflată-n micul baldachin...

Acolo-nconjurat de brațe albe
voi împlini destinul omenesc
și în tumultul inimilor calde
o clipă nemurirea să trăiesc...

Apoi mă voi urca în Carul Mare
urmând a ursitoarelor demers,
pășind pe curcubeu, câte o culoare
voi reveni din nou în Univers!

Prietenie

S-a împrietenit Soarele cu nucul
și își zâmbesc în orice dimineață,
oprind căldura razelor pe față,
se răcorește sufletul și locul.

După ce și-a îmbrățișat amicul,
nucul dă drumul Soarelui să plece
în răsăritul majestuos, el trece
și-i mângâie discret și gingaș chipul...

E Toamnă-n frunza căzută și rară,
pe tâmpla surită de vremuri târzii,
prin ceață și brumă aștept ca să vii
tu Soare, bun frate-n tristețea amară...

Și de-atâta desfrunzire se tot duc
gândurile cu tăcerea-n pustie,

așteptând iar înserarea să vie
cu apusul ce se oprește în nuc!

Veșnicii

Cărări cărunte s-au ascuns în tâmples
purtând parfum de primăvară veche,
cu nostalgiile făcând pereche
și cu morgane siluete suple...

Se tot frământă în adânc de gânduri
ce năvălesc grăbite către seară
și parcă le zărești ultima oară
cum vin și pleacă-n ale ceții rânduri.

Pierim câte puțin dar învierea
este în anotimpurile vieții
iar veșnicii...le au numai poezii,
în versuri unde bântuie durerea.

Și dacă nimeni și nimic nu e etern
iar florile sau visele mor,poate,
rămâne doar un fum care străbate
un cenușiu de nor diform și tern.

Își plâng copacii zilele trecute,
gem noaptea,întunericu-i apasă,
doar mâna ta în palmă-mi nu se lasă
căldura ei...emoțiile-s pierdute!

Rondelul umbrei

Te miști, dar nu ești nicăieri,
trăiești într-un anonimat,
exiști totuși cu-adevărat
deși lipseai cu totul ieri...
Dacă n-a fost nimic trucat
înseamnă că nu-s doar păreri,
te miști, dar nu ești nicăieri,
trăiești într-un anonimat...
Fantasmă-n pragul unei seri
ești poate-o umbră de păcat,
sau un refren îndepărtat
și însoțită de mister
te miști, dar nu ești nicăieri!

Sonet

O clipă, atât înseamnă o viață-n univers
te naști din pasiune și-apoi dispari în haos
nimicul te cuprinde, ești veșnic în repaus
și-n neantul-apocaliptic deapururi rămâi șters.
Vibrația-ți se stinge și suflul deopotrivă,
din ochi lumina pierе și gândul se destramă,
în găurile negre abisele te cheamă
și-odat cu galaxia te afli în derivă!
-Dar cine să-nțeleagă această grea cutumă
când lumea-i disperată să-nhațe bogății
gândirea, floare rară, nu-i atribut de turmă
Și atunci, te-ntrebi nostalgic, de ce în naltul bolții
Se spune că e Raiul sau Iadul cu toți morții,
Când tot o să dispară și nu rămâne urma?...

Profil de autor realizat de **Ionel MARIN**, poet, eseist, publicist, editor